

Επειδή τα λόγια ξεχνιούνται αλλά τα γραπτά μένουν, θα ήθελα σήμερα να προσθέσω με το κείμενό μου αυτό μερικές σκέψεις και συναισθήματά μου, πέρα από όσα ειπώθηκαν αυτές τις ημέρες, για τον αξέχαστο φίλο και συμπατριώτη μου, Δημήτρη Γιαννίτη.

Ο Δημήτρης μας γέμισε με μεγάλη θλίψη πρώτα απ' όλα γιατί έφυγε νέος απ' αυτόν τον κόσμο. Όμως, επειδή υπήρξε ιδιαίτερα δραστήριος, έφυγε αφήνοντας πίσω του ένα σπουδαίο έργο. Σπούδασε στη Σχολή Δασολογίας Θεσσαλονίκης σε δύσκολους καιρούς και αναδείχθηκε στην καριέρα του όσο λίγοι συνάδελφοί του. Υπηρέτησε τον πολιτικό χώρο φθάνοντας ως τη θέση του Αντινομάρχη Τρικάλων. Υπηρέτησε όμως πρώτιστα και με ιδιαίτερη αφοσίωση τη μικρή του πατρίδα, τη Τζούρτζια, της οποίας υπήρξε ο πρώτος αιρετός πρόεδρος μετά τη μεταπολίτευση, αφιέρωσε δε ένα σημαντικό κομμάτι των δραστηριοτήτων του και στη Φιλεκπαιδευτική Αδελφότητα της Τζούρτζιας (Φ.Α.Τ.Α.), της οποίας υπήρξε επίσης πρόεδρος.

Πέρα όμως από τις επιστημονικές, πολιτικές και αυτοδιοικητικές δραστηριότητές του, ο Δημήτρης υπήρξε ένας υπέροχος άνθρωπος με ειλικρινή αισθήματα και συναισθηματική προσφορά. Δημιούργησε μία υπέροχη οικογένεια και έναν αξιόλογο κύκλο φίλων. Ως φίλος και εγώ, που τον αγάπησα και τον εκτίμησα όσο λίγους ανθρώπους στη ζωή μου, θέλω να του ευχηθώ σήμερα να είναι αναπαυμένος εκεί όπου βρίσκεται και να τον διαβεβαιώσω ότι θα ζει στη μνήμη μας, γιατί τα έργα του θα είναι οι αδιάψευστοι μάρτυρες της προσφοράς του. Για μένα στάθηκε καθοδηγητής στην ενασχόλησή μου με τα κοινά και χάρη σ' αυτόν ασχολήθηκα με τη Φ.Α.Τ.Α. Τον ευχαριστώ από καρδιάς γι' αυτό.

Εύχομαι στη σύζυγό του Αγγέλα και στα δύο του παιδιά, Χριστίνα και Χαρίλαο, να τους χαρίσει ο Θεός παρηγοριά για το χαμό του και ας είναι υπερήφανοι για τον δικό τους άνθρωπο, που με τόση εκτίμηση και αγάπη τον περιέβαλλε το κοινωνικό σύνολο συγγενών, φίλων και συνεργατών όσο ζούσε. Τους διαβεβαιώ ότι με την ίδια αγάπη και εκτίμηση θα τον θυμόμαστε όλοι μας, τώρα που έφυγε από κοντά μας.

Αθανάσιος Ηλ. Μουστάκας